

HORGAS BÉLA

Áttetsző

most Amerikában lakunk-e s hol a lovam
és hány óra és milyen nap van ma

ilyen

ma ez ma így ma tegnap és tegnapelőtt
kiskanállal etetem anyámat s kérdéseit
mintha kötőtűről lefutó szál lengene
fejem űrében háritom s háritom hogy
majd e háritással együtt írom le vagy
meg szóval rögzítem a lengő gyapjúsál
körül forgatom a verset mint rokka
kerekét anyám ötven éve hajtotta lábbal
a nyekergő masinát egész télen át volt
kettő birka volt tehén s lovai a grófnak
kocsis nagyapámat ki lányát Gizellának
a gyermektelen amerikai nagynéni után
nevezte hogy szentesítse az örökbeadást

már nem ismertem

ma tegnap s azelőtt a vaksin tapogató
szavakban látni kezd a parádés-kocsis-ős
mintha én lennék ő: anyám apja ez ilyen
ma áthatás határtalan telek hava íve húz
a fejemben lengő gyapjúsál körül ma
így lesz ki nem védhető art-ista-szám
a számon ujjamon a képernyőn a papíron
majd lesz majd mind gondoltam
s anyám újra hogy a lovam s járok-e tuskét
irtani az erdőben voltam-e

egyre lengett az a lefutó szál

most itt van erős mint az almafa ága
gyerekként csüngtem ott éretlenül még
hogy holtak idők áttetsző helye legyenek
s tájaké is alighanem mert a kórházból
jövet aztán a dunaparti kisváros kínai
vendéglőjének ablakán ahogy kinéztem:
a borvörös belső lampionok és a kívül
fölmeredő epezöld lakógépek sávja közt
az irtáson hintók sárga levegőlovak húztak át

Platnira

*levelenként a reszketés bokrai
 ujjaimban s hogy hallani megint
 a félig kész kánikulai épületekből
 jajongást utánozó úri hangokat
 sziszergést alkonyatkor mintha
 tüzes kályhavashoz meztelen ujját
 mazochista szellem oda-odanyomja
 a platnira sír még megöl ez a rít
 hát közelebb húzódik testhez a test
 követhetetlen fűben iramló szél
 az est fényes közeibe tér vakon ég
 sűrölja papírfedelem átsötétedünk*

Száj szemhéjdon

*a hegyi szellemek estétől reggelig
 ordítottak itt béléjük kiszakadt
 ahogy kivilágított koponyáik résein
 kifűjják a sötétséget félhetünk
 a világ velünk vaskesztyűs
 úgy nyit ki tör be nem kérdez
 kifűzött bakancsa trágýásan
 dörög
 képzeteimnél a szó mégis valóbb
 s bár éjszakai halászat ez
 fõnnakad rajta kézrebbenés sóvár
 száj szemhéjdon mint mormoló
 malom mint vers ide tér halász zenész
 a fénypontokra vadász
 a föl húzott térdcsúcsok közé zuhanó*